Stowarzyszenie
Interwencji
Prawnej

FUNDACJA
OCALENIE

Warszawa, dnia 14 lutego 2023r.

Szanowne Panie Senatorki
Szanowni Panowie Senatorowie

Dot. druku senackiego nr 907

Szanowni Państwo,
Fundacja Ocalenie oraz Stowarzyszenie Interwencji Prawnej są organizacjami pozarządowymi, których statutowym celem jest podejmowanie działań na rzecz przestrzegania praw człowieka i przeciwdziałanie nierównemu traktowaniu. Dążąc do wprowadzania zmian systemowych w prawie i polityce społecznej, bierzemy udział w konferencjach, konsultacjach aktów prawnych, komentujemy przepisy prawa, sporządzamy ekspertyzy i opinie, prowadzimy badania i monitoringi. Zajmujemy się także działalnością edukacyjną i informacyjną.

W związku z uchwaleniem przez Sejm RP w dniu 26 stycznia 2023 r. ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw, pragniemy złożyć uwagi do przyjętych nowych regulacji prawnych.

W imieniu Fundacji Ocalenie oraz Stowarzyszenia Interwencji Prawnej,

Katarzyna Słubik

Prezeska Zarządu
Stowarzyszenie Interwencji Prawnej

Uwagi do ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

1. **Komendant Główny Straży Granicznej jako organ odwoławczy od decyzji organów Straży Granicznej (art. 1 pkt 27 i 36 oraz art. 5 pkt 2)**

W komentowanym projekcie ustawy proponowane jest przeniesienie kompetencji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców na Komendanta Głównego Straży Granicznej jako organu wyższej instancji w sprawach o:

- wydanie i wymianę karty pobytu cudzoziemcowi, któremu udzielono zgody na pobyt ze względów humanitarnych,
- wydanie i wymianę dokumentu "zgoda na pobyt tolerowany",
- udzielenie i cofnięcie zgody na pobyt ze względów humanitarnych i pobyt tolerowany,
- zobowiązanie cudzoziemca do powrotu, przedłużenie terminu dobrowolnego wyjazdu oraz cofnięcie zakazu ponownego wjazdu,
- wydalenie i uchylenie decyzji o wydaleniu obywatela UE lub członka rodziny niebędącego obywatelem UE (art. 245 ust. 7, art. 277 ust. 3, art. 355 ust. 2, art. 357 ust. 1 i 3, art. 321 ust. 1 projektowanej ustawy o cudzoziemcach, oraz art. 73d projektowanej ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin).

Przekazanie kompetencji orzeczniczych Komendantowi Głównemu Straży Granicznej budzi wątpliwości z punktu widzenia niezależności organów administracji i możliwości **naruszenia gwarancji dwuinstancyjności postępowania**. Komendant Główny Straży Granicznej jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy Straży Granicznej, w tym może wydawać im rozkazy oraz polecenia. Sytuacja zawodowa poszczególnych funkcjonariuszy uzależniona jest od Komendanta Głównego Straży Granicznej. Istota dwuinstancyjności postępowania administracyjnego opiera się natomiast na pełnym rozpoznaniu sprawy przez dwa niezależne od siebie organy – zarówno organ I, jak i II instancji. W sytuacji, gdy kariera funkcjonariusza wydającego decyzję w I instancji uzależniona jest od organu rozpoznającego odwołanie, ta faktyczna niezależność przestaje istnieć.

Ponadto, Komendant Główny Straży Granicznej jest organem administracji podległym ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych. Może zostać odwołany przez Prezesa Rady Ministrów w każdym czasie. **Nie posiada tym samym cech niezależności od organów władzy wykonawczej.** Zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych odwołanie od decyzji nakazującej powrót winno być rozpoznawane przez sąd lub trybunał w rozumieniu przepisów prawa unijnego (P. Dąbrowski, w: *Ustawa o cudzoziemcach. Komentarz.*, red. J. Chlebny, Warszawa 2020, komentarz do art. 321, teza 1). Komendant Główny Straży Granicznej ze względu na to, że stanowi część władzy wykonawczej oraz jest jej podporządkowany, nie może zostać uznany za sąd lub trybunał. Projektowana zmiana jest tym samym sprzeczna z prawem unijnym. Rozpoznawanie

odwołania od decyzji o zobowiązaniu do powrotu przez Komendanta Głównego Straży Granicznej oznacza, że nie będzie to skuteczny środek odwoławczy w rozumieniu prawa unijnego.

Wreszcie, przekazanie kompetencji orzeczniczych Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, który od lat specjalizował się w tych procedurach, Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, może skutkować przedłużeniem toczących się procedur i/lub obniżeniem jakości wydawanych decyzji. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców przez wiele lat wypracował bogatą wiedzę i praktykę orzeczniczą w omawianych obszarach. Przeniesienie wskazanych kompetencji na inny organ będzie oznaczać konieczność długoletniego nabywania wskazanej wiedzy oraz umiejętności od początku przez Komendanta Głównego Straży Granicznej. Proponowana zmiana nie jest tym samym uzasadniona z punktu widzenia efektywności funkcjonowania systemu migracyjnego w Polsce.

Tym samym należy wykreślić z projektu ustawy art. 1 pkt 27 i 36 oraz art. 5 pkt 2.

2. **Nieadekwatny (zbyt krótki) termin na wniesienie odwołania (art. 1 pkt 28, 29, 36, 44, 46, 47)**

Zgodnie z projektowaną ustawą, odwołanie od decyzji w sprawach dotyczących:

- wydania i wymiany karty pobytu,
- wydania i wymiany dokumentu "zgoda na pobyt tolerowany",
- zobowiązania cudzoziemca do powrotu, przedłużenia terminu dobrowolnego wyjazdu oraz cofnięcia zakazu ponownego wjazdu,
- ustalenia kosztów związanych z wydaniem i wykonaniem decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu,
- udzielenia i cofnięcia zgody na pobyt ze względów humanitarnych i zgody na pobyt tolerowany,

wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji (dodany w ustawie o cudzoziemcach art. 245 ust. 7a, art. 277 ust. 3a, art. 321 ust. 2, art. 341 ust. 2, art. 355 ust. 3 oraz art. 357 ust. 4).

Praktyka skracania terminów do wniesienia odwołań funkcjonuje w polskim prawie jedynie w drodze wyjątku (zaledwie 13 przypadków). Nie sposób znaleźć przyczyny, dla której pozostawanie przez cudzoziemca na terytorium Polski przez 7 dni krócej miałoby zapobiec nie dającym się odwrócić negatywnym skutkom lub odnieść jakiekolwiek inne skutki niż znaczące ograniczenie praw odwołujących się cudzoziemców. Biorąc pod uwagę, że projekt nie przewiduje żadnych mechanizmów, które miałyby na celu skrócenie postępowań przed I i II instancją innych niż przeniesienie kompetencji rozpoznania sprawy w II instancji przez inny niż dotychczas organ, nie sposób przyjąć by rzeczywistą intencją projektodawcy było istotne skrócenie trwania postępowania w sprawie.

Zbyt krótki termin do wniesienia odwołania może skutkować naruszeniem przez Polskę obowiązku zapewnienia skutecznego środka odwoławczego (art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE). Przy uwzględnieniu bariery językowej i braku pomocy

prawnej z urzędu (wbrew art. 13 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE), zwłaszcza w sytuacji gdy cudzoziemiec przebywa w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców i ma ograniczony kontakt ze światem zewnętrznym, istnieje wysokie ryzyko, że skrócenie terminu na złożenie odwołania doprowadzi do tego, że środek odwoławczy w postępowaniu w sprawie zobowiązania do powrotu będzie całkowicie nieskuteczny.

Tym samym należy wykreślić z projektu ustawy art. 1 pkt 28, 29, 36, 44, 46, 47.

3. Możliwość deportacji przed rozpoznaniem sprawy przez niezależny sąd (art. 1 pkt 38)

Propozycja dotyczy uchylenia art. 331 zmienianej ustawy o cudzoziemcach, na mocy którego wykonanie decyzji o zobowiązaniu do powrotu jest wstrzymane do czasu rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania decyzji, gdy złożona została skarga do sądu administracyjnego wraz z takim wnioskiem.

Proponowana zmiana przepisów, jest przede niezgodna z art. 45 ust. 1 Konstytucją RP ponieważ ogranicza prawo cudzoziemca do sprawiedliwego rozpatrzenie jego sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Uchylenie art. 331 ustawy o cudzoziemcach doprowadzi w praktyce do braku możliwości weryfikacji decyzji organu administracji zobowiązującej cudzoziemca do powrotu przez sąd administracyjny przed jej ostatecznym wykonaniem, tj. wydaleniem cudzoziemca z kraju cudzoziemca.

Uchylenie art. 331 ustawy o cudzoziemcach jest tym bardziej niepokojące, że w świetle przepisów art. 1 pkt 36 ustawy nowelizującej, kompetencje Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców w zakresie rozpatrywania odwołań od decyzji zobowiązującej do powrotu zostaną przeniesione na Komendanta Głównego Straży Granicznej (art. 1 pkt 27 i 36 oraz art. 5 pkt 2), co grozi ograniczeniem konstytucyjnej zasady dwuinstancyjności postępowania. W praktyce przyjęcie ustawy nowelizującej w proponowanym kształcie doprowadzi do sytuacji, w której decyzja zobowiązująca do powrotu cudzoziemca wydana przez organ Straży Granicznej nie będzie kontrolowana ani przez odrębny organ administracyjny ani przez sąd administracyjny przed jej wykonaniem tj. usunięciem cudzoziemca z terytorium Polski. W obecnym stanie prawnym mamy do czynienia z możliwością podwójnej weryfikacji takiej decyzji, tj. na szczeblu administracyjnym cudzoziemiec może odwołać się od decyzji do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, natomiast w dalszym kroku może złożyć skargę do sądu administracyjnego. Po przyjęciu proponowanych zmian jedyną kontrolę nad zapadłą w I instancji decyzją organu Straży Granicznej będzie miał inny organ będący częścią tej samej struktury organizacyjnej, tj. Komendant Główny Straży Granicznej.

Proponowana zmiana jest również niezgodna z prawem unijnym. Należy wskazać, że w obecnym oraz projektowanym systemie dopiero skarga do sądu administracyjnego stanowi skuteczny środek odwoławczy w postępowaniach dotyczących powrotu (zobowiązania do powrotu). Zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2008/115/WE odczytanym w świetle orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE

(TSUE) z 18.12.2014 r. w sprawie Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve v Moussa Abdida, w sytuacji gdy istnieje ryzyko naruszenia zakazu tortur, innego nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania środek odwoławczy winien mieć automatyczny skutek suspensywny (par. 50 cyt. wyroku). Stanowisko to zostało dodatkowo wzmocnione w kolejnym wyroku TSUE z 17.12.2015 r. w sprawie C-239/14 Abdoulaye Amadou Tall v Centre public d'action sociale de Huy (par. 58).

Uchylenie art. 331 ustawy o cudzoziemcach pozbawia tym samym migrantów(ki) skutecznego środka odwoławczego. Skarga do sądu administracyjnego na decyzję nakazującą powrót, nie będzie mieć automatycznego skutku suspensywnego. W okresie pomiędzy wydaniem decyzji, a wydaniem postanowienia przez sąd administracyjny w zakresie wstrzymania wykonania decyzji cudzoziemiec(ka) nie będą chronieni przed deportacją. Ich wydalenie w tym okresie może narazić Polskę na ryzyko naruszenia art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a także skutkować nieodwracalnymi szkodami wobec wydalanych osób, w tym poddaniem ich torturom, innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu.

Tym samym należy wykreślić art. 1 pkt 38 z projektu ustawy.

4. **Przedłużenie okresu pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców (art. 1 pkt 51 lit. a)**

Proponowane zmiany art. 403 ust. 3a, ust. 4 i 5 znacząco wydłużają dopuszczalny okres pobytu cudzoziemców w strzeżonych ośrodkach i aresztach dla cudzoziemców. **Dotychczas, co do zasady, cudzoziemcy mogli przebywać w detencji orzeczonej na gruncie ustawy o cudzoziemcach przez maksymalny okres 12 miesięcy.** Wyjątkowo i tylko w przypadku złożenia skargi do sądu administracyjnego, okres ten mógł ulec przedłużeniu do 18 miesięcy. Proponowana zmiana ustawy wprowadza ogólną zasadę, iż detencja cudzoziemców może trwać do 18 miesięcy, tj. po 6 miesiącach możliwe będzie przedłużenie pobytu w strzeżonym ośrodku do 18 miesięcy, niezależnie od tego czy została złożona skarga, czyli nawet jeśli nadal trwa procedura administracyjna. Powyższa zmiana zdaje się mieć na celu legitymizowanie opieszałości działania organów administracji i przewlekłości postępowań powrotowych.

Warto zauważyć, że dyrektywa 2008/115/WE, w art. 15 ust. 5 i 6, dopuszcza możliwość – a nie ustanawia konieczność - pozbawienia wolności cudzoziemców na łączny okres nieprzekraczający 18 miesięcy. Maksymalne okresy detencji na gruncie przepisów krajowych mogą być krótsze. Jest to tym bardziej wskazane, że zgodnie z standardami unijnymi i międzynarodowymi detencja cudzoziemców powinna być stosowana tylko tak długo jak jest to konieczne i ma ona charakter środka ostatecznego jak wskazywał TSUE m.in. w wyroku w sprawie C-61/11 PPU *El Dridi* (par. 43).
Tym samym pożądane jest, aby ustawa o cudzoziemcach określała jak najkrótsze terminy pozbawienia wolności w postępowaniu powrotowym. Przedłużenie dopuszczalnego maksymalnego okresu detencji do 18 miesięcy nie jest zatem wskazane. Pozbawienie wolności stanowi znaczącą i istotną ingerencję

w prawa człowieka. Im dłużej trwa tym ingerencja, tym bardziej prawa danego cudzoziemca mogą być naruszone.

Tym samym należy wykreślić art. 1 pkt 51 lit. a z projektu ustawy.

5. **Brak doręczenia decyzji stronie (art. 1 pkt 60)**

Dodany projektowaną ustawą art. 440a ustawy o cudzoziemcach wprowadza możliwość wydania nowego rodzaju decyzji o odmowie wjazdu i pobytu na terytorium państw Schengen.

Proponowany art. 440a ust. 7-9 ustawy o cudzoziemcach jest niezgodny z art. 24 ust. 4 rozporządzenia nr 2018/1861, zgodnie z którym: „Osoby, w odniesieniu do których wydano decyzję o odmowie wjazdu i pobytu, o której mowa w ust. 1, mają prawo wnieść odwołanie od tej decyzji. Takie postępowanie odwoławcze prowadzone jest zgodnie z prawem Unii i prawem krajowym, które musi przewidywać prawo do skutecznego środka ochrony przed sądem". Tymczasem, na podstawie ust. 7-9 art. 440a ustawy o cudzoziemcach, **decyzja, o odmowie wjazdu i pobytu jest ostateczna, nie doręcza się jej, a w postępowaniu nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, m.in. nie zachowano zasady dwuinstancyjności postępowania.** Kumulatywny skutek tych przepisów będzie taki, że **cudzoziemiec, wobec którego zostanie wydana decyzja o odmowie wjazdu i pobytu, nie będzie miał dostępu do skutecznego środka odwoławczego w tym postępowaniu.** Tymczasem konieczność zagwarantowania tego dostępu wynika nie tylko z art. 24 ust. 4 rozporządzenia nr 2018/1861, ale także z art. 47 Karty Praw Podstawowych i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Taka regulacja prowadzi do zachwiania równowagi sił między stronami postępowania i narusza podstawowe zasady określonymi w Konstytucji RP oraz aktach prawa międzynarodowego i unijnego.

Tym samym należy dodać ustęp 2a o treści "Od decyzji przysługuje wniesienie odwołania do organu II instancji w terminie 14 dni"

6. **Nakaz przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium bez zgody sądu (art. 1 pkt 70)**

Zgodnie z treścią proponowanego art. 461 komendant placówki Straży Granicznej może decyzją nakazać cudzoziemcowi przebywanie w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium RP. Okres pobytu w tych pomieszczeniach nie może przekroczyć 7 dni. Od decyzji komendanta placówki przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Straży Granicznej (a następnie skarga do sądu administracyjnego).

Pobyt w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium RP, jest pozbawieniem wolności w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. (f) Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Nawet jeśli pozbawienie wolności trwa maksymalnie 7 dni, to wciąż podstawowe prawa człowieka cudzoziemców w tym okresie powinny być zapewnione. W szczególności warunki

detencji nie powinny naruszać standardów wynikających z art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, co było wielokrotnie podkreślane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

Proponowana treść art. 461 ustawy o cudzoziemcach nie spełnia warunków dla których można pozbawić cudzoziemca wolności. Przede wszystkim, nie wymienia on konkretnych przesłanek nakazania danej osobie przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium RP. W proponowanym stanie prawnym, każda osoba, o której mowa w art. 460 ust. 1, może otrzymać decyzję nakazującą jej przebywanie w tych pomieszczeniach. Jest to uznaniowa decyzja komendanta placówki Straży Granicznej, nie ma w nich również żadnej wskazówki, jakie kryteria komendant powinien wziąć pod uwagę, podejmując tą decyzję. Tymczasem z pewnością nie można odgórnie założyć, iż podjęcie takiej decyzji jest konieczne wobec wszystkich osób, o których mowa w art. 460 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. Wobec powyższego, art. 461 ust. 1 nie jest wystarczająco jasny i precyzyjny, by stanowić podstawę orzeczenia detencji danej osoby. Nie chroni on przed wydawaniem przez organy władzy arbitralnych decyzji.

Ponadto, w związku z proponowanymi zmianami art. 461 ust. 1, budzi także wątpliwości zgodność art. 461 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach z art. 5 ust. 4 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Zgodnie z treścią tego przepisu, każdy, kto został pozbawiony wolności przez zatrzymanie lub aresztowanie, ma prawo odwołania się *do sądu* w celu ustalenia *bezzwłocznie* przez sąd legalności pozbawienia wolności i zarządzenia zwolnienia, jeżeli pozbawienie wolności jest niezgodne z prawem. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, środek odwoławczy w tym przypadku musi być skuteczny i szybki (np. wyrok w sprawie *G.B. i inni przeciwko Turcji,* nr 4633/15 (2019), §§172-173; wyrok Wielkiej Izby w sprawie *Khlaifia i inni przeciwko Włochom,* nr 16483/12 (2016), §131). Tymczasem zgodnie z art. 461 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, odwołanie od decyzji o nakazie przebywania w pomieszczeniach przeznaczonych dla cudzoziemców, którym odmówiono wjazdu na terytorium RP, składa się do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Dopiero od tej decyzji przysługuje skarga do sądu administracyjnego. Warto zwrócić uwagę, iż sądy administracyjne nie decydują w Polsce o pozbawieniu wolności – jest to rola sądów powszechnych. Ponadto trudno uznać, iż prawo do bezzwłocznego rozpatrzenia sprawy przez sąd jest spełnione w sytuacji, gdy cudzoziemiec wpierw musi się odwołać do organu administracji, poczekać na jego decyzję i dopiero wtedy może odwołać się do sądu. Zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, odwołanie od decyzji o pozbawieniu danej osoby wolności powinno zostać co do zasady rozpatrzone przez sąd w okresie trwania tej detencji (np. wyroki w sprawach *Čonka przeciwko Belgii,* nr 51564/99 (2002), §§45, 55; *Abdolkhani i Karimnia przeciwko Turcji,* nr 30471/08 (2009), §139; *A.B. i inni przeciwko Francji*, nr 11593/12 (2016), §137; *Nur i inni przeciwko Ukrainie,* nr 77647/11 (2020), §§145–148). Nie ma na to szans, jeśli wpierw odwołanie należy złożyć do organu administracji. Fakt istnienia wielu instancji w krajowym systemie prawnym nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla niewystarczająco szybkiego rozpatrywania spraw detencyjnych przez sądy (np. wyrok w sprawie *Saqawat przeciwko Belgii,* nr 54962/18 (2020), §§66–67).

Polski porządek prawny w sposób jednoznaczny określa warunki i procedury, w toku których można pozbawić człowieka wolności. Zatrzymanie cudzoziemca w strefie tranzytowej lotniska i nakazanie

mu przebywania w pomieszczeniach dla cudzoziemców, stanowiące – jak już zostało wskazane – pozbawienie wolności, winno odbywać się co najmniej z poszanowaniem gwarancji nietykalności i wolności osobistej, o których mowa w art. 41 Konstytucji. Nakłada to na organy władzy obowiązek przekazania cudzoziemca do dyspozycji sądu, jeżeli przewoźnik w ciągu 48 godzin od chwili zatrzymania cudzoziemca w strefie tranzytowej lotniska nie wykona obowiązku niezwłocznego odwiezienia cudzoziemca do granicy państwa, z którego przewoźnik go przywiózł, lub do państwa, w którym cudzoziemcowi wystawiono dokument podróży, na podstawie którego podróżował, lub do każdego innego państwa, które zapewnia, że przyjmie cudzoziemca. Orzeczenie nakazu przebywania w pomieszczeniu dla cudzoziemców w drodze decyzji administracyjnej na okres do 7 dni nie spełnia przedstawionych powyżej standardów.

Warto również dodać, iż w art. 461 ust. 1c ustawy o cudzoziemcach należy wprost wskazać, iż nakaz przebywania w tych pomieszczeniach powinien być każdorazowo orzeczony na możliwie najkrótszy okres czasu.

Tym samym należy wykreślić art. 1 pkt 70 z projektu ustawy.

Załącznik do uwag do ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

	Artykuł ustawy zmieniającej	Artykuł projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Propozycja	Uwagi
1.	art. 1 pkt 27 oraz art. 5 pkt 2	art. 245 ust. 7, art. 277 ust. 3, art. 355 ust. 2, art. 357 ust. 1 i 3, art. 321 ust. 1 projektowanej ustawy o cudzoziemcach, oraz art. 73d projektowanej ustawy o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin	Wykreślić wskazane przepisy	Propozycja ustanowienia Komendanta Głównego Straży Granicznej organem odwoławczym od decyzji organów Straży Granicznej narusza gwarancję dwuinstancyjności oraz niezależności organów administracji. Doprowadzi do zmniejszenia efektywności procedur migracyjnych w Polsce.
2.	art. 1 pkt 28, 29, 36, 44, 46, 47	art. 245 ust. 7a, art. 277 ust. 3a, art. 321 ust. 2, art. 341 ust. 2, art. 355 ust. 3 oraz art. 357 ust. 4 projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Wykreślić wskazane przepisy	Propozycja skrócenia terminu na złożenie odwołania przede wszystkim w zakresie wydania decyzji o zobowiązaniu do powrotu nie doprowadzi do istotnego skrócenie trwania postępowania w tych sprawach, a może skutkować naruszeniem prawa do wniesienia skutecznego środka odwoławczego oraz naruszeniem Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

3.	art. 1 pkt 38	Art. 315 projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Wykreślić wskazany przepis	Propozycja braku wstrzymania wykonania decyzji powrotowej na skutek złożenia skargi do sądu administracyjnego stanowi naruszenie prawa UE i pozbawia cudzoziemców prawa do skutecznego środka odwoławczego, sprawia, że cudzoziemcy nie będą chronieni przed deportacją w trakcie trwania ich postępowania i naraża Polskę na naruszenie art. 3 EKPCz.
4.	art. 1 pkt 51 lit. a	art. 403 ust. 3a, ust. 4 i 5 projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Wykreślić wskazany przepis	Propozycja wydłużenia pobytu cudzoziemców będących w procedurze powrotowej w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców o kolejne 6 miesięcy, jest nieuzasadnionym przedłużaniem pozbawienia ich wolności, co stoi w sprzeczności z prawem UE i próbuje jedynie legitymizować opieszałość organów.
5.	art. 1 pkt 60	Art. 440a ust. 7-9 projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Dodać ustęp 2a o treści “Od decyzji przysługuje wniesienie odwołania do organu II instancji w terminie 14 dni”	Propozycja w obecnym kształcie może doprowadzić, że decyzje o odmowie wjazdu i pobytu będą niezgodne z prawem UE, ponieważ nie będą doręczane, a cudzoziemiec będzie pozbawiony wniesienia skutecznego środka odwoławczego.
6.	art. 1 pkt 70	Art. 461 projektowanej ustawy o cudzoziemcach	Wykreślić wskazany przepis	Propozycja umieszczania cudzoziemców w pomieszczeniach Straży

				Granicznej na okres do 7 dni jest wyrazem dowolnej decyzji Komendanta i tym samym stanowi bezpodstawne pozbawienie wolności i narusza Europejską Konwencję Praw Człowieka.